

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, bytem:x, zastoupený JUDr. Pavlem Holubem, advokátem, se sídlem Kopečná 940/14, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem: Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2014, č. j. 141572/2013/KUSK-DOP/HRO,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22. 4. 2014, č. j. 141572/2013/KUSK-DOP/HRO, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Holuba, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 7. 5. 2014 žalobce napadl rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu K. odboru dopravy (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 29. 8. 2013, č. j. OD 90764/13-holy, jímž byla ve společném řízení podle § 125 odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), pokuta ve výši 37.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu patnácti měsíců za spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k), § 125c odst. 1 písm. i) bod 1. a § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 13. 5. 2013 v době kolem 16:00 hodin v obci K., ulici x, na parkovišti v areálu bývalého pivovaru, při couvání s vozidlem tovární značky V., registrační značky x, narazil jeho zadní částí do zadní části zaparkovaného vozidla A, registrační značky x, na kterém byla způsobena škoda ve výši

10.000,- Kč, ke škodě majitele, podnikatele L. K, IČ: x a na vozidle žalobce škoda ve výši 1.000,- Kč, čímž porušil § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu, dále v rozporu s ustanovením § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. po dopravní nehodě nezastavil a z místa odjel, a při následném vyšetřování dopravní nehody, téhož dne v 19:29 hodin v obci K. se přes výzvu policisty, dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb.

Proti napadenému rozhodnutí žalobce podal žalobu, ve které uvedl, že proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal odvolání, neboť dle jeho názoru orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nesprávně posoudil podklady, jednotlivá vyjádření, jednotlivé důkazy, které byly potřebné pro rozhodnutí a to jak jednotlivě, tak vzájemných souvislostech. Závěry vyvozené orgánem prvního stupně jsou v rozporu se skutečností a logikou věci, přičemž orgán prvního stupně nepostupoval objektivně, ale zcela jednostranně tak, aby prokázal, že žalobce spáchal přestupek.

Žalobce znovu uvedl, že není si vědom toho, že by při couvání narazil do osobního motorového vozidla A. Jeho tvrzení nebylo ani nemůže být vyvráceno např. svědkyní J., která mj. řídila auto podnikatele pana L. K, nebylo prokázáno, na základě jakého titulu, byť to není v příčinné souvislosti s podstatou věci, ale je nesporné, že B.J. sepsala úřední záznam o dopravní nehodě až o dva týdny později, tedy s takovou časovou prodlevou nelze zjistit, v jakém technickém stavu bylo vozidlo A. a zda v průběhu 14 dnů vozidlo nemělo dopravní nehodu, nehledě na to, že úřední záznam sepsala uživatelka vozidla, nikoliv vlastník vozidla.

Pokud jde o výpovědi některých tzv. svědků, tj. pana M. J. a J.. J., zde tyto výpovědi se zcela rozcházejí z hlediska, zda viděli či pouze slyšeli, že došlo k nějakému nárazu. Pokud tento svědek zaregistroval registrační značku vozidla V. a napsal na lístek údaje o vozidle pachatele, tak z tohoto vyjádření nevyplývá, že daný svědek viděl nehodový děj, který je kladen žalobci za vinu.

K prvnímu přestupku, který mu správní orgány kladly za vinu, žalobce uvedl, že podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. „*při couvání řidič nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích*“. Z výpovědí a listinných důkazů však nebylo prokázáno, že by žalobce couváním naplnil dané ustanovení. Nelze odkazovat ani na plánec z místa dopravní nehody, který byl učiněn až následně, neboť takovýto důkaz, tak jak již bylo uvedeno, byl naprosto nesrozumitelný, jedná se o důkaz zcela nepoužitelný.

K třetímu přestupku, který mu správní orgány kladly za vinu, žalobce uvedl, že je přesvědčen, že povinnost podrobit se dechové zkoušce či odbornému lékařskému vyšetření, spojené s odběrem biologického materiálu se vztahuje k osobě, která řídí motorové vozidlo, nebo která řídila motorové vozidlo neprodleně po dopravní nehodě. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. je „*řidič je dále povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního předpisu, ke zjištění zda není ovlivněn alkoholem*“. Posuzovat žalobce jako řidiče lze pouze obecně, tj. že je oprávněn k řízení motorových vozidel, avšak pokud kdokoliv navštíví jakoukoliv osobu za 3,5 hodiny po údajné dopravní nehodě, nelze takovou osobu posouvat do kategorie řidiče. Mimo to nelze zpětně zjistit, v jakém zdravotním stavu tato osoba řídila motorové vozidlo. Z platné judikatury sice vyplývá, že lze zpětně při odběru krve pravděpodobně stanovit množství alkoholu v krvi s určitým časovým odstupem, ale ze svědecké výpovědi jednotlivých policistů nevyplývá, za

jakých podmínek došlo k výzvě, aby obviněný se podrobil dechové zkoušce, potažmo biologickému odběru. Žalobce dále uvedl, že byl z místa svého bydliště odvezen policejním vozem do své pracovny, kde mu byla prohledávána kancelář, a proto má za zcela přirozené, že přibližně 4 hodiny po údajné nehodě a v době, kdy byl v psychickém stresu a omezen na své svobodě, odmítl podrobit se výzvě policistů. Výklad ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. uplatňovaný žalovaným je dle žalobce zcela nepochopitelný, protiústavní a zasahuje do základních lidských práv, neboť teoreticky by takovou výzvu mohla policie uplatnit u jakékoliv osoby, která má řidičský průkaz a kde se lze domnívat, že v minulosti se dopustila dopravní nehody.

V této souvislosti žalobce rovněž namítl, že když se policie dostavila do bydliště paní Jánské, která tak nebyla vlastníkem ani provozovatelem vozidla tovární značky A., nevyzvala dotyčnou ke zkoušce na přítomnost alkoholu či zda nebyla pod vlivem návykových látek, neotážali se jí, zda ví či neví, kdo způsobil dopravní nehodu. Přesto policisté jednali s žalobcem jako s obviněným, a proto byl porušen princip nestrannosti při vyjasnění dopravní nehody.

Podle žalobce trpí rozhodnutí správních orgánů vadami, neboť jednotlivé důkazy, které byly podkladem pro rozhodnutí jsou důkazy, které jsou objektivní, věrohodné, neboť jsou nepřezkoumatelné, neurčité a dle právního zástupce jsou účelově hodnoceny správními orgány v neprospěch žalobce. Postup Policie ČR byl jednostranný a neobjektivní, protože výzvu, kterou vůči jeho osobě uplatnila, již neuplatňovala vůči osobě, která se prezentovala jako uživatelka vozidla A. Proto je žalobce přesvědčen, že rozhodnutí orgánu prvního stupně jednostranné, a že tento správní orgán byl podjatý. Žalovaný dle žalobce nehodnotil důkazy v jednotlivých souvislostech, pouze převzal stanovisko orgánu prvního stupně, a nepostupoval logicky, nestranně a objektivně.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že k námitce žalobce, že si nebyl vědom dopravní nehody, žalovaný sděluje, že automobil žalobce typ V. je standardně vybaven systémem „City Safety“, který automaticky hlídá volný prostor za vozidlem při couvání. Žalobce musel zaregistrovat automatickou reakci vozidla na kolizi s jiným vozidlem při couvání (viz <http://www.volvocars.com/cz/all-cars/volvo-s60/specifications/pages/features.aspx#>). Nadto očití svědci nehodového děje výslovně, dne 19. 8. 2013 do protokolu, za osobní přítomnosti žalobce, vypověděli, že viděli nasedat do vozidla registrační značky x, jedinou osobu, staršího muže, viděli a slyšeli náraz do jiného vozidla, popsali následné zastavení vozidla a jeho odjezd z parkoviště. Žalobce výslovně do protokolu uvedl, že v minulosti opakovaně do nějakého předmětu nacouval a připustil, že je „možné, že jsem kontakt s jiným vozidlem nepocítil“. Je tedy nesporné, že intenzita nárazu do jiného vozidla žalobcem měla za následek zvukový efekt a vozidlo poškozené nárazem poskočilo, což vyvolalo otřes obou vozidel, a žalobce tyto skutečnosti musel zaznamenat dvěma smysly, a přesto z místa nehody odjel, tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno i) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb. Tato žalobní námitka není důvodná. A není důvodná ani námitka žalobce, že „nebylo prokázáno, že by při couvání naplnil ustanovení § 24 odst. 2“, neboť stylem jízdy žalobce došlo v příčinné souvislosti k dopravní nehodě, poškození jiného vozidla, a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno k) zákona č. 361/2000 Sb.

K žalobní námitce týkající se povinnosti podrobit se dechové zkoušce a lékařskému vyšetření, žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 47 zákona č. 361/2000 Sb. je řidič povinen se po dopravní nehodě, na níž měl účast, zdržet se požití alkoholického nápoje po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj, vždy však do doby příjezdu policisty v případě, že jsou účastníci nehody povinni ohlásit nehodu policistovi podle odstavců 4 a 5, spolupracovat při zjišťování skutkového stavu. Z této zákonem uložené povinnosti jednoznačně vyplývá, že žalobce byl povinen zdržet se požití alkoholického nápoje do příjezdu policie a spolupracovat při zjišťování skutkového stavu. Tato povinnost zůstává řidiči po celou dobu po dopravní nehodě a zaniká až jejím splněním. Tedy tvrzení žalobce, že po cca 2 hodinách od nehody, po příjezdu policistů, nebyl povinen podrobit se orientační dechové zkoušce a lékařskému vyšetření, nemá oporu v zákonných ustanoveních. Současně lze povinnost žalobce podrobit se orientační dechové zkoušce a lékařskému vyšetření podřadit i pod zákonné ustanovení o povinnosti řidiče spolupracovat při zjišťování skutkového stavu. V této souvislosti Žalovaný odkazuje, mimo jiné, i na rozsudek NSS č. j. 5 As 24/2009-65 ze dne 11. 3. 2010.

Žalobce se také tímto svým odmítnutím podrobit se orientační dechové zkoušce a lékařskému vyšetření připravil o důkazní prostředek potvrzující jeho tvrzení. Při provedení opakované orientační dechové zkoušky nebo lékařského vyšetření, by bylo možno znalecky dopočítat křivku vstřebávání alkoholu do organismu žalobce. Při stoupající křivce obsahu alkoholu v organismu žalobce by mohlo být potvrzeno požití alkoholu žalobcem těsně po dopravní nehodě, resp. po jeho příjezdu do bydliště, a naopak při klesající křivce obsahu alkoholu v organismu žalobce by bylo zjištěno odbourávání alkoholu a propočtem zjištěna přibližná doba požití alkoholu, resp. jeho vliv na řidiče v době dopravní nehody.

S ohledem na skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno d) zákona č. 361/2000 Sb. postačuje k naplnění skutkové podstaty vědomé jednání porušitele. Z listinných důkazů, které měl při zahájení správního řízení orgán k dispozici, a z výsledku svědků, nezpochybnitelně vyplývalo, že se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření i přes výslovné poučení o následcích. Tuto skutečnost žalobce nepopřel. Proto bylo možné konstatovat naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno d) zákona č. 361/2000 Sb. Podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Veřejným zájmem je ochrana dalších účastníků silničního provozu před řidiči pod vlivem alkoholu a omamných látek. V případě odmítnutí podezřelého řidiče podrobit se lékařskému vyšetření by, s přihlédnutím na ochranu osobní svobody, bez použití omezení osobní svobody a násilí nebylo možno dosáhnout eliminace takto alkoholem nebo omamnou látkou ovlivněného řidiče. Právě kvůli takovým řidičům, kteří účelově odmítají podrobit se dechové zkoušce resp. lékařskému vyšetření, byla na ochranu bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu přijata skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno d) zákona č. 361/2000 Sb. Podle ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Tento imperativ správní orgány beze zbytku naplnily.

Je tedy nesporné, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno d) zákona č. 361/2000 Sb., a proto žalobní námitka není důvodná.

Z výše uvedených důvodů žalovaný setrval na názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými zákony a obecně závaznými právními předpisy a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 26. 2. 2016 žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení, bylo porušeno základní právo žalobce na spravedlivý proces, neboť správní orgány postupovaly v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něhož je každému dáno, aby se při obraně svého práva stanoveným postupem domáhal jeho ochrany před soudy, které jsou jako nezávislé a nestranné orgány k tomu ústavně povolány. Žalobce uplatňuje analogii, že správní orgány mohou být zahrnuty ve svém rozhodování do kategorie soudních orgánů, proto výše uvedené. Žalobce se domnívá, že rozhodnutí orgánu prvního stupně i žalovaného, jsou v rozporu s ústavně zaručeným právem na spravedlivý proces, neboť interpretace tzv. skutečností je neurčitá, nepřesná a zejména jednostranná, s cílem rozhodnout o vině žalobce. V případě, že by správní orgány objektivně postupovaly v rámci správního řízení, musely by dospět jistě k tomu, že odpovědnostním subjektem není a nemohl být žalobce.

K výkladu ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. žalobce uvedl, že dané ustanovení lze aplikovat pouze pro případ, že jakákoliv osoba při spáchání daného skutku odmítne se podrobit vyšetření. Musí tedy existovat příčinná souvislost mezi skutkem, tj. vdaném případě dopravní nehodou (správní orgán zde uvádí náraz vozidla V. do vozidla zn. A.). V případě, že by takovýto náraz žalobce zaregistroval svými vjemy, tak jistě by zůstal stát na místě samém a věc by řešil. Protože takováto událost se nestala, odjel do místa svého bydliště, tedy nebyl jakýmkoliv způsobem omezen, že by nemohl následně, tj. ve večerních hodinách požit jakýkoliv alkohol.

To, že se žalovaný dostává do důkazní nouze, vyplývá i z jeho tvrzení, že automobil žalobce typ V. je standardně vybaven systémem „City Safety“, který automaticky hlídá volný prostor za vozidlem při couvání. Takovéto tvrzení žalovaného je zcela účelové, neboť daný automobil dané zařízení neměl a nemá zabudováno, a to jak vizuální, tak ani akustické, což lze ověřit z protokolu o předání/převzetí zakázky - ZP, ze dne 18. 2. 2016.

Žalovaný dále uvádí, že očití svědci nehodového děje dne 19. 8. 2013 uvedli do protokolu, za osobní přítomnosti žalobce, že viděli nasedat do vozidla jedinou osobu, staršího muže, slyšeli náraz do jiného vozidla, popsali následné zastavení vozidla a jeho odjezd z parkoviště. Žalovaný zde nekonkretizuje jakoukoliv osobu, pouze zobecňuje „očítí svědci“. Pokud měl žalovaný na mysli svědka M. J., tak uvedený svědek nekonkretizoval barvu vozidla V., pouze v obecném pojetí uvádí vozidlo V. a registrační značku, nevyjadřoval se, zda slyšel náraz, z jakého úhlu kontakt vozidla V. s vozidlem A. viděl. Nehledě na to, že pokud daný svědek stál ve větší vzdálenosti a vozidla byla zaparkovaná v několika řadách, v žádném případě nemohl vidět střet vozidel. Z výše uvedeného je výpověď tzv. očitého svědka zcela nedůvodná, žalovaný ji uvádí z toho důvodu, aby odůvodnil svá rozhodnutí.

Žalobce navrhl vyslechnout svědkyni V. D., nar. x, bytem x, která byla přítomna, když žalobce z K. přijel do svého bydliště, a může se vyjádřit k stavu žalobce po příjezdu do svého bydliště do příchodu příslušníků Policie České republiky, případně může odpovědět na otázky soudu v dané věci. Správní orgán přestože o této skutečnosti věděl, zmíněnou svědkyni nevyslechl, a to pravděpodobně z toho důvodu, že by se jednoznačně prokázalo, že žalobce nebyl a ani nemohl být pod vlivem alkoholu.

Žalobce zásadně nesouhlasil s tím, že nespolupracoval při zjištění skutkového stavu, neboť příslušníkům Policie České republiky otevřel a komunikoval s nimi. Žalobce je přesvědčen, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného je důvodná.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen se podrobit na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“), je povinna se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

K námitce žalobce, že policejní orgán neměl pravomoc vyzvat žalobce k orientační dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu žalobce, uvážil soud následovně:

Povinností řidiče podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. je podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Za zvláštní právní předpis lze v tomto případě považovat zákon č. 379/2005 Sb. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. tato povinnost řidiče stíhá nejen, je-li zastaven policistou během řízení motorového vozidla, ale též v případě, kdy existuje důvodné podezření, že přivodil jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Policisté proto mohou vyzvat řidiče též po delší době od nehody v jeho bydlišti k podrobení se orientačnímu vyšetření, za předpokladu, že existuje důvodné podezření, že řidič způsobil pod vlivem alkoholu dopravní nehodu, při níž došlo k újmě na zdraví jiné osoby. V projednávaném případě však ze spisového materiálu nevyplývá, že měli policisté činící výzvu vůči žalobci takovéto podezření, neboť ze všech okolností vyplynulo, že nehoda byla způsobena nárazem couvajícího vozu do stojícího vozu bez pasažérů.

Nadto je třeba brát v potaz, že díky nedokonalé konstrukci dispozice ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., je možné za nevyhovění výzvě policisty k podrobení se orientační dechové zkoušce postihnout pouze řidiče v provozu na pozemních komunikacích. Jelikož žalobce byl k provedení orientační dechové zkoušky vyzván až po časovém odstupu a mimo provoz na pozemních komunikacích (ve svém bydlišti), nemohl se dopustit přestupku podle uvedeného ustanovení. Ostatně k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011 - 63. V právní větě připojené k tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Oprávněný dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, může osobu vyzvat, aby se podrobila vyšetření vedoucímu ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem, jen tehdy, pokud se tato osoba přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou již není ten, kdo se po odstavení motorového vozidla již hodinu věnuje jiné činnosti, pokud tato činnost není zakázána a nemá přímou souvislost s provozem na pozemních komunikacích*“. Krajský soud proto uzavírá, že námitka žalobce je důvodná.

Za popsané situace považoval soud vypořádávání ostatních námitek a tvrzení žalobce za nadbytečné.

Jelikož soud shledal důvodnou námitku žalobce, že policejní orgán neměl pravomoc vyzvat žalobce k orientační dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu žalobce, že se tak nemohl dopustit jednoho z přestupků, jež mu správní orgány kladly za vinu, nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně věc vrací žalovanému k dalšímu řízení s tím, že právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Pavla Holuba (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 10. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).